

DEVLET

ey Türk kendine dön..

24

15.9.1969

**KOMÜNİZME KARŞI SET
MİLLİYETÇİ HAREKET
KAPILMA HIÇ HAYALE
VER OYUNU «HİLÂL»E**

Ahlâkta,
İdarede,
Tarımda,
Sanayide,
Vergide,
Toplumda,
REFORM
Biz yaparız!

selâm

● E. İsmisü Okçu ●

HO HO HO

Kuzey Vietnam Lideri Ho Şi Minh öldü. Sanki hiç işimiz gücümüz yokmuş gibi, sanki hiç meselemiz yokmuş gibi; işgüzar solcular hemen adına törenler tertip ettiler. Birbirlerine başşlığı dileyip; Ho Şi Minh'in şahsiyetini öven konuşmalar yaptılar.

Ho Şi Minh'in şahsiyeti? Tartışılacak bir konu; var mıydı, yok muydu? Şahsiyetten maksat, ortalıkta gezinen bir gövde ise vardı elbet. Yok, şahsiyet derken; bağımsız, hür fikirli saygıdeğer bir kafayı kastediyorsak, Ho Şi Minh için rahat rahat «yoktu» diyebiliriz.

Söyle bir bakalım adamın geçmişi: Vietnam Fransız müstemlekesi iken, Paris sokaklarını arşınlayan bir serseri görürüz. Sanatkâr olmayıp da olmaya özenenlerin, cümle fazilet ve ahlak kurallarını ters yüz etmiş, cep-lerindeki son metelikleri, kafalarındaki anarşist fikirleri tutuşturması için içki şişelerinde eritenlerin arasında dolaşan bir serseri! Komünist Partisine kaydolar. Hattâ bazı söylentilere göre, Fransız Komünist Partisinin kurucuları arasındadır.

III. Komünist Enternasyonalinin (Komintern) bütün dünyaya ihtilâl ve nist Ho; bir taraftan Kominterni hizmet ederken, bir taraftan da entele-cans servise (İngilizlere) çalışmak-anarşi ateşini yaydığı sürede, komütadır. Şahsiyeti, daha doğrusu şahsi-yetsizliği bu devrede iyice meydana çıkmıştır. Sonra iki tarafca da suçla-nıp hapiste yatar.

HO'yu daha sonra Vietnam Millî Kurtuluş Savaşının başında görüyoruz. Ruslara ve İngilizlere ayrı ayrı yüzle-rini takınan adamın üçüncü yüzüdür bu. Kaldı ki Ho, Vietnam Millî Kurtu-luş Cephesinin başına da, Çin Kızıl Ordusunun baskısı ve milliyetçileri tasfiyesi ile oturtulmuştur.

Cenevre Andlaşması, Vietnam'ı Ku-zey ve Güney diye ikiye ayırırken, Ho, Kuzeyde kalır.

Dünyayı meşgûl eden, bizim sol-cuların da büyük propagandâ vesilesi olarak ikide bir ortaya sürdükleri Vi-etnam Savaşının çıkmasına, Ho'nun Cenevre Andlaşmasını ihlâl ederek, Güney Vietnam'a saldırımları sebep olmuştur.

Ho, kardeş kavgalarının en feci en son örneğini yaratırken, öz halkı-nın Kızıl Çin, Rus ve Amerikan bom-baları ile telef olup, insanlık adına utanç sahneleri meydana getirmele-rine sebep oluyordu. Milleti bölük pörçük kan ağlarken, Vietnam dün-yanın başına bir çıban oluyor; irinle-ri ta Türkiye'ye kadar sıçırıyordu. Ni-tekim bir kaç yıl önce, ODTÜ'nde bazı aşırı solcu şımarıklar, bu ilim mües-sesemizin duvarlarını keçi sakallı ma ceraperest, eski İngiliz ajanı Ho'nun resimleri ile kirletmişlerdi.

Ho öldü.

Çirkinliği, bölücülüğü, mikropları halâ ülkemizde faaliyette.

SBF'nde düzenlenen törende; İl-han Selçuk, Deniz Gezmiş, Türkkeya Ataöv gibi, pek malûm kişiler, Onu Türk milletine «örnek» diye göster-mişler, bir iki yazar da tutmuş; Ho-yu Mustafa Kemal ile mukayese et-mekte; içler acısı kardeş kavgasını, millî mücadele ruhu ile karşılaştı-rmakta; böylece ihanetlerine yeni ye-ni örnekler ilâve etmektedirler.

Bu kişiler önce, Millî Kurtuluş Savaşımızı herhangi bir hareketle mu kayese etmeğe değil, onu ağızlarına almaya bile lâayık kimseler değiller-dir. Hele Vietnam gibi bir ülke ile, onun zavallı, iptidai halkını ve başla-rındaki takma yüzlü adamı, Türk mil-letine «örnek» diye göstermeğe kal-kışmak küstahlıkların en büyüğüdür; doğrudan doğruya Türk tarihine, Türk milletine hakarettir.

Mamafih hakaret bile değerini, hakaret edenin şahsı ile kazanır. O halde bu kişilere sadece gülmek ge-rek, ama anlayacakları dilde gülmek: Hoh. Hooh. Ho!...

OKUYUCULARIMIZIN DİKKATİNE

Muhterem okuyucularımız;

Dergimiz, sizlerden gördüğü yakın alakanın ver-diği güçle, iki hafta sonra birinci cildini tamamlamış olacaktır. 26 sayı olan birinci cildimiz, 52 hafta hesabı ile 6 ay tutmaktadır. Bu sebeple, Dergimize birinci sa-yıdan itibaren altı aylık abone olan siz kıymetli okuyu-cularımızın aboneleri tamamlanmış olacaktır.

Abonenizin devam edebilmesi için 2. altı aylık abo-ne bedellerinin adresimize gönderilmesi gerekmektedir. Keza koleksiyonları tamam olmayan okuyucularımız noksan sayılarını veya tam takımı Dergimizden temin edebilirler. Ayrıca, cilt ve cilt kapakları hakkında ileride açıklama yapılacaktır.

Sevgili okuyucularımıza duyururuz.

DEVLET

Haftanın yazısı

TURANCILIK ÜZERİNE

Georg BAUM

Turancılığın nasıl bir fikir olduğu ve bu fikrin ne gibi temel-ler üzerine kurulduğu okuyanlarca malûm olduğu için bunu bir da-ha anlatmaya lüzum yok.

Halbuki Turancılığın yerinde olup olmadığını düşünmeye lü-zum vardır. Bu sebeple bu meseleyi bu fikri reddedenlerin dikkâ-tine sunarak bir misal verelim :

Bilindiği gibi, Avrupa tarihinde birçok «millî tarihi» fikirlerine göre harekette bulundurulmuş siyasi akımlar vardır. Meselâ, 19 un-cu Yüzyıl İtalya'sındaki «Garibaldi», vatanındaki devletçikleri bu milliyet sevgisiyle ortadan kaldırarak gayet kuvvetli bir devlet kurmayı başardı. Fakat aynı yüzyılda Alman millî birliğini kurduğu söylenen «von Bismarck», bütün Almanlar'ı bir devlet içine alma-dığı için onu millî kahraman saymak yanlıştır. Çünkü hedefi, Prus-ya'yı Almanya'nın başı, birincisi yapmaktır (1).

İtalya, bir adamın vatanperverliğinin, Almanya ise bir politi-kacının hanedan deliliğinin misalidir.

Hitler ise, Almanlık yolunda bulunmasına rağmen bazı hate-lar yaptığı için hedefine varamadı. Onun vatanperverliği de bü-yüktür. Demek ki, bir adamın vatanperverliği yerinde olan akıllı metodlarla gerçekleştirilirse hedefine varabilir.

Fakat yanlış metodlar, vatanperverliğin ve Türk vatanperliği demek olan Turancılığın yanlış olduğunu ispat etmez. Zira metod-lar, vatanperverliğin aletidir. Fikrin doğruluğu ile alakası yoktur. Çünkü metodlar bir şeyin doğruluğundan tamamen ayrıdır. O hal-de vatanperverlik ve Turancılık bir metod değil, bir istek, bir yol-dur ve hattâ bir hedef. Ama bu, onun doğruluğunu veya yanlış-lığını göstermez. Bunu gösteren yalnız mantıktır. Şöyle ki :

İnsanların birçok ırklara, bu ırkların da birçok kavimlere veya milletlere ayrılması bir gerçektir. Bir vücut, kendisine giren düş-man mikropları nasıl yok etmeye uğraşırsa, bir millet de zorla bölündükten sonra bu bölünmeyi kaldırmaya çalışır. O halde va-tanperverlik veya Turancılık, bir milletin aleyhinde bulunan akımların tabii bir aksi, bir tepkisidir. Demek ki Turancılık mantık te-meli üzerine kurulmuştur. Bunu kabul etmeyenlere başka bir te-fekkür ikram edelim :

Türkeli'ne dönelim. Bu geniş ülke, Almanya gibi, birçok kı-sımlar haline getirilip kıyılmış vaziyettedir. Türkeli'ni bölen mem-leketler Türkler'den daha fazla kuvvetli olmakla beraber bu terör-cüler, biçare Türkeli'nden (ve Almanya'dan) korktuklarını ve hâlâ bizlerden korku içinde yaşadıklarını, hattâ bizden korkarak titre-diklerini ileri sürüyorlar. Haklarını teslim etmemiz lazımdır. Se-bebini biraz yoklayalım :

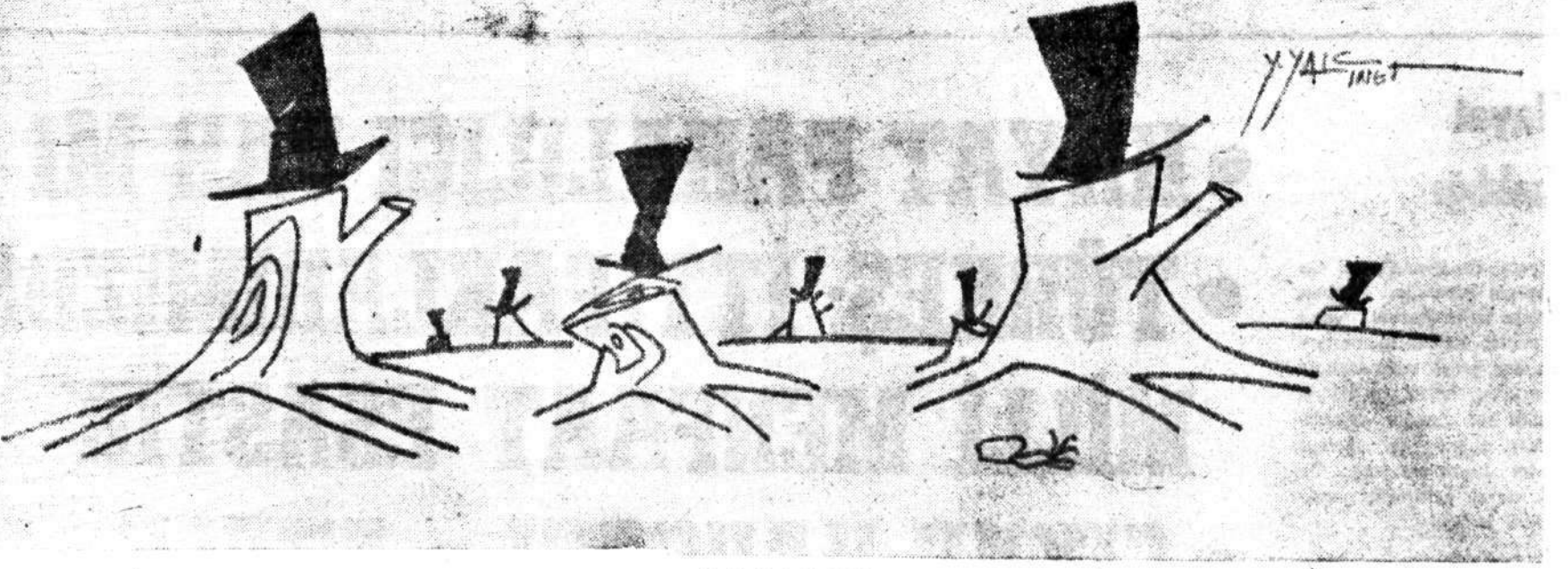
Başka bir millete bağlı olan bir milletin, «fetret» denilen bu halinden bir gün kalkınarak kendisine hâkim olan milleti fetret devresine sokabileceğini tarih bize öğretiyor. Bu sebeple en kuv-vetli düşmanlarımız olan «Kızılar» ın bizden korkmaları yerinde-dir. Herifler, tarihin verdiği bu dersten faydalanarak ve bize karşı duydukları korkudan en makul neticeyi çıkarak bize bağımsızlık verseler kendilerini bekleyen aksi âkubetten kurtulacaklardır. Fa-kat mesele bu kadar basit bir yolla halledilmeyeceği için yalnız bir tek çare kalmaktadır. Bu çare de Turancılıktır. Turancılık bö-yülikle bir vasıta olup, hedef olan «yabancı hükümetin kaldırılma-sı» da aynı zamanda millî Türk birliğini mümkün kılacak olan bir âlettir.

Ya Turancılığın doğruluğu, yanlışlığı? Evvelki cümlelerin, Tu-rancılığın doğruluğunu ispat ettiğini anlamayana meseleyi nasıl anlatacağımı bilemem.

(ÖTÜKEN'den)

(1) Bugünkü Almanya'nın ekonomik kuvvetini birleştirmeyerek öz Almanya'nın iki devletini siyasi alanda zayıf tutmaya devam eden ileri gelenlerimizden utanç sebebiyle fazla bahsetmiyo-rum. Almanya, millet olarak yalnız 1945'te değil, 1803'te Fran-sa'nın en büyük hükümdarı I. Napoleon'un zalim elleriyle par-çalandıktan sonra buqün de bese bölünmüş bir halde yaşa-maktadır.

ECEVİT : «İnsanca bir orman düzeni kuracağız!»

YAZISIZ

devlet'ten millete

KİMİN ZAFERİ

31 Ağustos günü yapılan ön seçimler, diğer partilerden ziyade Adalet Partisi için önemli idi. Çünkü AP de yalnız adaylar arasında bir çekişme değil, farklı dünya görüşlerine sahip iki zümrenin, milliyetçilerle yeminlilerin mücadelesi vardı. İşte bu yüzden AP li adaylar arasındaki yarışmanın nasıl bir sonuç vereceği, hangi tarafın kazanacağı merakla bekleniyordu. Ön seçimler bitti ve sonuçlar, olduğundan başka türlü gösterildi. Nitekim, milliyetçi - mukaddesatçı olarak tanınan gazeteler başta olmak üzere, hemen hemen bütün basın yeminlilerin ağır bir hezimete uğradığını ileri sürdü. Hele sağcı gazeteler, tam bir bayram havasının içinde göründüler. Kocaman başlıklar altında, «Din ve milliyet tanımayan yeminlilerin» her yrde kaybettiğini, milletçe sevilen adayların liste başı olduklarını yazdılar. Bize göre böyle bir değerlendirmeye ön seçimlerin gerçek sonuçlarına uymamaktadır. Ortada milliyetçilerin zaferi sayılacak bir durum yoktur. Çok iyimser bir görüşle bakıldığı taktirde ancak başıboş bir mücadele, aslında da yeminlilerin kazancı vardır. Hükümetimizin hangi kaynaklara dayandığını belirtmeden ön-

ce, yanılmanın sebepleri üzerinde durmak isteriz. Ön seçimlerin yanlış değerlendirilmesinin başlıca sebebi İstanbul, Bursa ve Konya'da alınan sonuçlardır. Gerçekten bu üç vilâyette yeminliler su götürmez bir hezimete uğramışlardır ve bilhassa Tekinel'le Aydın Yalçın'ın açık mağlûbiyetleri yüzünden Türkiye'nin üç vilâyetten ibaret olmadığı unutulmuş, diğer vilâyetlerdeki sonuçların değerlendirilmesi yapılamamış, heyecanlı bir acelecilikle zafer ilân edilmiştir. Aslında, İstanbul, Konya ve Bursa ön seçimlerinin özel şartları vardı. Milliyetçilerin İstanbul listesinde Meclis Başkanı ve Ulaştırma Bakanı, Bursa listesinde Sanayi Bakanı ile Ticaret Bakanı, Konya listesinde de kanundan doğan bir mecburiyetle istifa eden İçişleri Bakanı ile pek çirkin bir oyunla Hükümetten uzaklaşmak zorunda bırakılan Tarım Bakanı yer alıyordu. Hiç bir parti, lider seviyesine yükselmiş isimleri kolay kolay harcayamaz. Adalet Partisi de harcayamamıştır.. Fakat üç vilâyetin durumuna bakıp AP deki milliyetçilerin tam bir zafer kazandığını zannetmek veya zannettirmek gerçeklere asla uygun değildir. Hele bütün listelerin başına milliyetçi - mukaddesatçıların geçtiğini öne sürmek bütün yanlıştır; hattâ körlüktür. AP deki ön seçim sonuçlarını tarafsız bir gözle incelediğimiz vakit kesinlikle şunları görürüz : Milliyetçilerin en bilgili, değerli ve mücadeleci elemanlarının çoğu ya listelere hiç girememiş, veya seçilemeyecek bir sıraya düşürülmüşlerdir. Meclisin büyük ümidi İsmail Hakkı Yıldırım ve Hasan Fehmi Boztepe, Hasan Aksoy listeye girememişlerdir. Ahmet Nihat Akay, Şadi Pehlivanoglu, Feyyaz Köksal, Mehmet Ateşoğlu seçilmeleri imkânsız denecek geri sıralara itilmişlerdir. Saydığımız isimlerin çoğu AP içindeki mücadelenin hareket sağlayan kuvvetleri idi. Samimiyet ve dürüstlük örneği Ahmet Mustafaoglu'nun da yoklamalara katılmadığı düşünülürse, AP deki milliyetçilerin kaybı büyüktür. Buna karşılık yeminliler fazla bir kayba uğramamışlardır. Yeminli zümrenin tanınmış isimlerinden Ahmet Topaloğlu, Sadık Perinçek, Nizamettin Erkmen, Erol Akçal, Sabit Osman Avcı, Sabri Keskin, Nahit Mentese, Refet Sezgin, İlhami Ertem, İhsan Ataöv, Orhan Alp ve diğerleri yine liste başıdılar. İstanbul'da kaybeden Aydın Yalçın Ankara listesinin sağlam bir sırasına oturtulmuştur. Böylesine açık bir duruma rağmen, milliyetçi ve mukaddesatçı gazetelerin sağcıların zaferinden bahsetmesi saflıktan ve hesap bilmemekten ileri geliyorsa yanlıştır ama yine de hoştur, sevimlidir. Fakat siyaset hırsından ileri geliyorsa, milletin halâ AP ne oy vermesini sağlamak endişesine dayanıyorsa kötü, çok kötü!.. Siyaset uğruna mefkûrünün feda edilmesi yalnız gaflet değil, aynı zamanda ihanet sayılır. Yanlış anlaşılmasını İstanbul, Konya, Bursa ve bir ölçüde İzmir'le Trabzon'un sonuçlarına biz de sevindik. Ancak kayıpların manâsını unutmamak ve toplu sonucun lehimize olmadığını hatırlamak şartı ile...

DEVLET

DEVLET

ev Türk kendine don

HAFTALIK
MİLLİYETÇİ
SİYASİ
GAZETEPAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR ★ 150 KURUŞ
BİRİNCİ YILSahibi ve Mes'ul Md. . . Halil ÖZYILDIZ
Teknik Sorumlusu . . . Yılmaz YALÇINER
İlan ve Abone İşleri . . . ALİ GÜNGÖR
Almanya Temsilcisi . . Niyazi ÖZDEMİR
Adres : P. K. 284 Bakanlıklar - ANKARA
Tel : 12 58 10İLANLAR : Arka sayfa renkli, 2.500,- TL., tek
renk, 2.000,- TL., iç sayfalar, santimi. 40,- TL.,
ABONE : Yıllık 70,- TL., Alt aylık, 35,- TL.,
Dış memleketler için ücret iki misli alınır Yurt
İç Dağıtım : G A M E D A, Dizgi ve Baskı : Gönec
Matbaacılık T. A. Ş ANKARA

İÇ OLAYLAR • DÜŞÜNCELER • İÇ OLAYLAR • DÜŞÜNCELER • İÇ OLAYLAR •

• Hayat
Pahalılığı

Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanı Alparslan Türkeş, geçtiğimiz hafta basına verdiği demeçte; 'devlet memurlarının ve dar gelirli vatandaşların gittikçe artan hayat pahalılığı karşısında zor duruma düştüklerini ileri sürmüştü ve memur gelirlerini hayat pahalılığı ile orantılı olarak arttırmak gerektiğini ileri sürmüştü.

MHP lideri Türkeş'in beyanatı özet olarak şöyledir:

«Milletimizin işlerinin aksaksız olarak yürütülebilmesi Devlet idaresinin, odacıdan en yüksek sek memura kadar yüksek randımanlı ve yeterli hizmet faaliyeti göstermesine bağlıdır. Bunun için Devlet memurlarının ihtiyaçlarının adaletli bir şekilde sağlanması ve huzur içinde çalışabilmeleri için gerekli tedbirlerin alınması lazımdır. Bugün baş döndürücü bir hızla artmakta olan pahalılık memurları ve diğer dar gelirli vatandaşları perişan etmektedir. Memur maaşları hayat pahalılığı ile orantılı olarak artırılmalıdır. Ek görevler harcırahlar birçok imtiyazlı ve menfaatperest kimlerin işine yaramakta buna karşılık büyük memur kitlesinin aleyhine olmaktadır. Bu iltimaslı zümrenin ek görevler ve uydurma yolluklar sebebiyle bütçeden çektikleri ödenekler personel kanununun uygulanması için gerekli kaynakları karşılayacak büyüklüktedir. Personel kanununun uygulanması bu menfaatçıların işine gelmediği için sabotaj edilmektedir. Devlet yükünü sırtında çeken memurlarımızın refahlı bir geçim elde etmeleri için acele çareler bulunmalıdır. Emekli sandığından memurlarımız için ucuz faizli mesken kredileri ve rilmelidir. Devletçe memur statüsünde tam bir adalet sağlanmalı ve adalet nizamının bozulmaması daima gözönünde bulundurulmalıdır.»

• Türkeş
İttifaklarımızda
milli menfaat
esastır

Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanı Alparslan Türkeş, Parti Genel Merkezinden basına verilen beyanatında, kendisine devamlı olarak ve her yerde NATO ittifakı ve Türk - Amerikan ilişkileri hakkında sorulan soruları cevaplandırmış ve partisinin bu husustaki görüşlerini şu şekilde açıklamıştır:

«NATO milletlerarası bir ittifaktır. Türkiye bu ittifaka kendi arzusu ile girmiştir. Ve bunda büyük bir isabet göstermiştir. Çünkü bugünkü dünya şartları ve Türkiye'nin jeopolitik durumu bunu emretmektedir.

• HAYAT PAHALILIĞI VAR MI

• TÜRKES: İTTİFAKLARIMIZDA

MİLLÎ MENFAAT ESASTIR

• ÇIKAR KAVGASI • ATEŞE

AKDENİZ İÇİN HAVUZ DEDİ

Türkiye Manoka Prensiği değildir ki, dünyadan elini eteğini çeksin, herşeyden uzak kalsın, tam manası ile bir nötralizasyon siyaseti takip etsin. Türkiye'nin düşmanları olduğu gibi dostları da olacak ve vardır. Türkiye işte bu dostlukları ve ittifakları mutlaka Batı'da aramak mecburiyetindedir. Millî menfaatlerimiz bunu icabettirir.»

DİŞ POLİTİKAMIZIN GELECEĞİ

MHP lideri Alparslan Türkeş beyanatında, Türk dış politikasının geleceğine ait fikirlerini açıklamış ve:

«Biz Amerika ile dostuz ve dost kalmalıyız. Her millet kendine en uygun dostu seçmelidir. Biz komşumuz Rusya ile de her zaman dost kalmak istiyoruz ve bu pek tabiidir. Bu Rusya'nın peyki olmak manasına gelmemelidir. Her devletin, dostluk anlaşmaları içinde bulunsalar dahi önce kendi millî menfaatlerini düşünmeleri ve gözetlemeleri esastır. Bu ba-

kımdan biz de aynı hassasiyeti göstermeli, Türkiye'nin millî çıkarlarını ön plânda bulundurmalyız. Bunun için de çok iyi ve ince hesaplanmış uzun vadeli dış politikamız olmalıdır. İktidarlar değişse bile bu devletin temel prensibi ve davası yeni gelecek hükümetler tarafından sadakat ve titizlikle takip edilmelidir; tıpkı bir vasiyetname hükmü gibi.» demiştir.

• NATO
Görüşümüz

«Bugün Türkiye'de Amerika ile dostluğumuzu istemeyenler ve NATO'dan ayrılmamızı isteyenler vardır. Sokaklara dökülerek (Go Home - Amerika Defol) çığlıkları ile, NATO'ya hayır mitingleri ile milletimizi rahatsız etmekte, dostlarımızı da kuşkuya düşürmektedirler. Şu husus iyice bilinmelidir ki, bunları yapanlar devlet, millet

ve vatan sevgisinden yoksun anarşistler ve komünistlerdir. Fakat yaptıkları şiddetli ve ısrarlı propaganda ile bazı saf, temiz vatandaşlarımızı hattâ, çok acıdır ama, bazı siyasetçilerimizi bile yanıltmışlardır. Türk milletine buradan bir daha ilân ediyorum: NATO'ya hayır diyeceğimize, NATO'yu Türk Devlet ve milletine daha hayırlı yapmanın çarelerini bulmalıyız. Hem de elbirliği ile. Akıl ve ilim bunu emreder.»

DİŞ YARDIMLAR VE
GERÇEKLERİMİZ

Hızla gelişmek ve kalkınmak mecburiyetinde olan Türkiye'nin, kendi kendine yeter duruma gelinceye kadar, Batı'lıların yardımına muhtaç olduğunu belirten MHP lideri Alparslan Türkeş, sözü bu husustaki bir politika yoksunluğuna getirecek:

«Memleket dahilinde yapılan bir araç - gereç veya silâh alma yerine yapamadığımız şeyleri istemeliyiz. Bugüne kadar bu hususlara fazla dikkat olunmadıysa bu milletimizin kabahati değildir, kifayetsiz, basiretsiz hükümetlerin beceriksizliğidir.» demiştir.

Daha sonra komünistlerin Amerikan düşmanlığından kasıtlarının ne olduğunu açıklayan MHP lideri, Üniversite camiasını, aydınları ve politikacıları gerçekleri görmeye davet etmiş ve sözlerini şöyle tamamlamıştır:

«Komünistler Amerikan düşmanlığını yaygın hale getirerek neticede iki memleketin arasını açarak Türkiye'yi komünist hegemonyası altına sokmağa çalışıyorlar. Şimdi de bunu (Tam Bağımsız Türkiye) maskesi altında sürdürmeye başladılar. Türk milleti bu fesat ve nifakın farkındadır, bize halkın ısrarla bu konuda sorular sorması bunu gösteriyor. Üniversiteler, aydınlar ve politikacılar artık bu gerçeği görmeli ve bu kızıl oyuna gelmemelidir.»

Hafta içinde verdiği bir demeçte yine Türkeş Ortak Pazar için şöyle diyordu:

• Ortak Pazar

«Türkiye 20 yıldanberi ferdi teşebbüse ağırlık vererek iktisadi ve sanayi kalkınması gayretini içindedir. Bu yirmi senelik çalışma ve zaman arzu edildiği gibi değerlendirilememiştir. Ödemeler dengesi 1950 senesinde % 8 açık iken 1960 senesinde % 25, 1963 senesinde % 46 ve halen % 30 açık vermektedir. Yirmi senede dört iktidar değişmesine rağmen ekonomik çıkmazlarımız olduğu gibi duruyor. Hâl böyle iken köklü ekonomik tedbirler almadan ve ekonomik reformlar yapmadan, ekonomik zaruretlerin emrinde bocalarken nasıl olurda Ortak Pazar anlaşmasının geçiş dönemine girebiliriz. Ortak Pazar geçiş dönemine girmek karşılıklı vebibeleri icap ettirmektedir.

İthalatta Ortak Pazar üyelerinin bizden istedikleri gümrük vergilerinin ve ithalat tahditlerinin tedricen kaldırılmasıdır. Türkiye ihraç edecek mal bulamamakta üstelik te ithalat zorlukları da kaldırılınca denge tamamen bozulacaktır. 1950 - 1957 seneleri arasında tatbik edilen iktisadi politika yüzünden devlet iktisadi bağımsızlığını kaybetmiştir. Bu durum keyfiyeti iyice hüccetlendirecektir. 1950 - 1957 senelerinin politikası ancak konsorsiyoma ve hibeleri ile devlet gemisi dahil üye devletlerin yardımı bir dereceye kadar yürütülebilmiştir. Her sene 2,5 milyar borçlanmak mecburiyetinde olan bir iktidar salyangoz satmakla ihracatı arttıramaz.

Ortak Pazar geçiş dönemine hemen girmemiz ve yüklenecimiz vebibeler yüzünden ödemeler dengesi daha da aleyhimize açık verecektir. Umumi borçlarımızı tekeffül eden devletlere borçlarımız gittikçe artacaktır. Çünkü iktidarların sarkat politikaları bugünkü eko-

MEKTUPLAR

Galip ERDEM

SÖĞÜT'TEKİ ÇINAR

7 Eylül pazar günü memleketimizin iki ayrı yerinde, adeta başka başka dünyalarda yaşadığımız şüpesini uyanıran anma törenleri vardı. Ertuğrul Gazinin torunları Söğüt'te toplandılar; 688 yıl öncesinin hatıralarını yaşadılar, zafer hayelleri kurdular, cenk rüyaları gördüler. Ankara'da Siyasal Bilgiler Fakültesinde, Hoşi Minh'in yeğenleri bir araya geldi; birkaç gün önce ölen amcaları için ağıt yaktılar, övgü düzdüler, söylediler, ağlaştılar!.. Sevgili Türkiye'mizin acıklı manzarasını târif etmek için, birbirine hiç benzemeyen parçalara bölündüğümüzü anlatmak için bundan daha mânâlı bir misal bulunamaz. Bir tarafta Ertuğrul gazi, diğer tarafta Hoşi Minh! Hemen hemen aynı yaşlarda, aynı eğitimden geçmiş, aynı terbiyeyi alması gereken gençlerin böylesine yabancılaştırılması inşallah mutlak bir çöküntünün değil de yeni bir doğuşun müjdesidir.

Ertuğrul Gazi kimdi, babasının adı neydi? Kesin bir bilgimiz yok. Babasını tanımıyoruz ama soyunu biliyoruz: Oğuz'du, Kayı boyundandı. Söğüt'e nasıl geldiği halâ destan konusudur. Fakat niçin geldiği ve ne yapmak istediği bellidir. Türk milletinin Cihan hâkimiyeti mefkûresi ile İslâm imanının birleşmesinden doğan yeni bir devlet kurulacak, yeni bir medeniyet doğacak, huzuru bozulmuş bir Dünya parçası yeni bir huzura kavuşacaktı. Ertuğrul gazi ve arkadaşları Söğütte bir çınar diktiler. Söğüt ve Çınar! Birincisi zarafet ve insanlığı, ikincisi de kuvvet ve yiğitliği temsil ediyordu. Söğüt'te dikilen çınar başlangıçta pek gösterişsizdi, kimsenin dikkatini çekmedi: Gövdesi ufacıktı, dalları filiz gibiydi, yaprakları henüz tomurcuklanmamıştı, görenler diğer çınarlardan farklı bir tarafının bulunmadığını sandılar. Fakat Ertuğrul Gazi ve arkadaşlarının nasıl bir çınar diktiklerinden haberi olduklarını biliyoruz. Söğüt'e dikilen genç çınar toprakla, havayla, suyla beslenmedi: İmanla, heyecanla, emekle ve kanla beslendi, öyle bir hızla büyüdü ki, yeryüzü halâ bir benzerini görmemiştir. Daha otuz yıl geçmeden Bursa'ya uzandı, yüz yıla kalmadan Boğazları geçti. Balkanlara şeref

verdi. Dikilişinden 300 yıl sonra yeryüzünün üç büyük kıtasını Şanlı gölgesinin altına almıştı. Milyonlarca insan refah ve huzur içinde yaşıyor, adalet üç intizamın keyfini sürüyordu. Krallar, koca çınarın fermanlarını öpüp başına koyuyor, elçiler üzeni öpüyordu Çınar büyüdükçe düşmanları çoğaldı. Tek başlarına güçlerinin yetmeyeceğini anlayınca birleştiler içerdeki ayık otlarının da yardımı ile efendilerine kafa tutmağa başladılar; hattâ dallarını budamağa giriştiler. Artık ihtiyarlayan çınar özünden gelen bir yiğitlikle dayandı, ufacak bir dalının kopması binlerce düşmanın canını da birlikte götürdü yazık ki, kaderindeki tersliği değiştiremedi. Tam üçyüz yıl atası Ertuğrul gazi'nin ruhunu acıta acıta hiç durmadan budandı. 50 yıl önce artık kesilecek dalı kalmamış sıra gövdesine gelmişti Muhteşem çınar küçüldükçe küçüldü. Düşmanları dallarını koparmakla, gövdesinde öldürücü yaralar açmakla yetinmediler; Söğüt'e kadar uzandılar, kökünü de kurutmak istediler. Ne denir, gaflet! Herhangi bir çınar'a benzemediğini, havayla, suyla, toprakla değil kanla ve imanla beslendiğini unutmuşlardı. Ertuğrul gazinin mübarek elleriyle diktiği 600 yıllık çınar, köküne dokunulduğunu duyunca öylesine bir şahlandı ki, gaflete düşenlerin basını verdi!

Söğüt'te dikilen çınarın koku sağlamdır; kıymete değin de sağlam kalacak. Şimdi o, gövdesindeki yaraları kapatmakla uğraşiyor şimdi o, kimi gafletle kimi ihanetle, geçmiş yüzyıllardaki düşmanlarının intikamını yürüten parazitlerden temizlenmeğe çalışıyor. Sonra, yeni sürgünler çıkmasına, yeni yeşillikler doğmasına, yeni ve büyük bir gölgenin Müslüman Türk alemini serinletmesine sıra gelecek işte o gün meydana Sam amca'yı da, Ho amca'yı da kimse bulamayacak. Bütün bir millet, çaldırıldığı hazineye kavuşmanın sevinci içinde, hep birlikte Söğüt'e gidecek, Ertuğrul gazi arkasından af dileycek, çınar'ını kanla ve imanla beslemek üstüne bir daha ant içecek. Evet öyle bir gün mutlaka gelecek ve zafer, mutlaka bizim olacak!

İÇ OLAYLAR • DÜŞÜNCELER • İÇ OLAYLAR • DÜŞÜNCELER • İÇ OLAYLAR •

nomik çıkmazların sebebi olmuştur. Bu günkü iktidarın yanlış adımları yarın Türk milletinin kaldıramayacağı yüklerin sebebi olacaktır.

Türkiye'nin kurtuluşu ihracatın süratle artırılması ve ithalatın da ağır sanayi kuruluşlarına ait yatırımlar dışındaki taleplerin durdurulması gerçek ekonomik kalkınma, gerek tarım alanında gerek sanayide üretimi hızla artırarak bu günkü yüzlerce misli üzerine çıkarmalıdır. Bunun için yatırımların ölü sahalar değil yalnız üretimi çoğaltacak olan işlere harcanması ile mümkündür. Memleketimizde yirmi senedir Milli Gelire sanayi kesiminin kattığı gelir nisbeti çoğalmıştır. Ortak Pazara geçiş dönemi ne girmek filizlenen sanayimizi tamamen yıkmak demektir.

AET Türkiye Konseyinin üç yıllık raporunda belirttiği gerçeğe göre ortak pazar üyelerine yapmış olduğumuz ihracatımızın % 85'i sıfır veya düşük tarifieden istifade etmektedir. Böyle olmasına rağmen ihracatımızda belirli bir artış olmamıştır. Çünkü biz ihraç edecek mal bulamamaktayız. Türk halkının büyük ekonomik kuruluşların ortaklıkları haline getirilmeden, Türk halkını cihan eko-

nomisi üreticisi ve tüketicisi yapmadan Ortak Pazara girmek Türk'ü iktisaden tutsaklığa sürüklemek demektir.»

«Bu gün Türkiye bir gösterişler, lüks ve israflar ülkesi halindedir. Fertler birbiriyle aileler ve komşular yek değeriyle gösteriş, lüks ve israf yarışına çıkmıştır. Hükümetler ile devlet de bu yarıştan kendini alamamıştır. Halbuki onun millete, halka örnek olması lâzım gelir. Yapılan binalara bakınız. Sağlam ve ekonomik olmaktan ziyade saraya benzemektedirler. İçindeki eşyaların zenginliği ve göz alıcılığı peri masallarını hatırlatmaktadır. İşte geri kalmış memleketlerin kompleksidir. Zayıf ve geri gözükmemek için, bundan utandığı için yabancılara gözünü boyamağa kal kışırlar. Buna abesle uğraşmak denir. İktisaden ve manen çok güçlü bir hale gelmek için memleketin bütün maddi ve manevi kaynaklarını seferber edeceği yerde, buna yatırım yapacağı yerde her sokak başında bir saray, her caddede bir gökdelen ve her meydana bir heykel dikerler ve milletin parasını, hattâ yüksek faizlerle dışarıdan alınan borçları çarçur ederler. Halbuki bunlar üretimi arttıran sahalarla yatırılmış ol-

sa, birçok iş yerleri açılarak hem işsiz vatandaşlara iş temin edilir, hem de kazanç elde edilir; memleket sanayileşir, neticede müreffeh insanlar ve aileler siz istemeseniz de oturdukları kasaba ve şehirleri imar ederler, cennete çevirirlerdi. Bunlar yapılmamıştır. Və milletinde, sahipsiz bırakıldığı için devlete itimad kalmamıştır. Memleketimizde küçük tasarrufların birikmesiyle halka açık anonim şirketlerin kurulması düşünülmemiş, düşünüldüğü zamanımızda da ciddiyetle ve tam bir güvenle işe sarılmamıştır. Milletin ürkek ve çekingen olmasını ayıplamıyorum. Yukarıda da belirttiğim gibi hükümetler ve devlet ona bu itimadı aşılayamamıştır. Devlet idaresi yazboz tahtası değildir. Devlet milletinin ne istediğini ne yapacağını bilen kudretli, otoriter ve disiplinli devlet olmalıdır.

Türkiye'de tam bir sermaye piyasası teşekkül etmiş midir? Döviz ve altın durumumuz iyi midir? Özel teşebbüs ve yabancı sermaye emniyet altında mıdır? Bunlara cevap bulmak kolay olamamaktadır.

Türkiyedeki sermaye pek mahdut bir çevrenin, bir azınlığın elindedir. Ve bu sermaye maale-

sef hiçbir zaman asıl ihtiyacımız olan, bizi süratle kalkındıracak olan sahalarla yatırılmamaktadır. Bu sermaye en fazladan, hafif malzeme sanayiine tahsis edilmekte, ne olur ne olmaz endişesiyle umumiyetle litik olarak bulundurulmaktadır. Biz böyle yarı atıl ve tam yerine yatırılmamış sermaye istemiyoruz. Anadolu'daki tüccar özel teşebbüs erbabı devletin tam ve mutlak himayesine alınmalı, bu sermaye teşvik edilmeli, insanların iyi bir iktisadi ve ticari eğitimden geçirilmeli ve nihayet her şeyden önce ekonomimiz tam bağımsız ve milli olmalı, ithalatı ile ihracatı ile ticaretimiz ve sanayimiz TÜRKLEŞTİRİLMELİDİR.

PAROLAMIZ: LÜKS VE İSRAFA PAYDOSI! TAM BAĞIMSIZ VE TÜRKLEŞMİŞ İKTİSAT..

DEVLET DAİRELERİ BARAKADA, İCAP EDERSE ÇADIRDA ÇALIŞMALI; FAKAT VATAN SATHINDA ORMAN MİSALİ FABRİKA BACASI YÜKSELMELİDİR.

SARAY, APARTMAN, GÖKDELEN: ZAMANI GELİNCE EVET; AMA, ŞİMDİ SIRASI DEĞİL, ÖNCE FABRİKA, BARAJ VE LÂBORATUVAR, OKUL, SANTRAL..»

• ÇIKAR KAVGASI

Seçim öncesinde aşırı sol partisi TİP'te yeniden bir kargaşalık başgösterdi. Esasen 1,5 - 2 yıla yakın bir zamandan beri su yüzünde cereyan eden çekişmelerin bugün yeniden alevlenmesi ve hattâ yarın yine devam etmesi gayet normaldir. Geçenlerde arkadaşımız ASİM'in köşesinde belirttiği gibi, bir espri havası ile de olsa bunları «sürekli devrim'in gereği» saymak yerinde olur. Ne varki eğer denilebilir ve gösterilebilirse bir «tez» e karşılık bugün tam dört «antitez» mevcut. Halen iktidarı elinde tutan AYBARCILAR, bir. Çıkar-dıkları dergiden adlarını alan ve emekçiler denilen ARENCİLER, İki. Mahut eli molotof kokteyli TİP'in yüz çevirdiği MİLLÎ DEMOKRATİK DEVRİMCİLER, üç. Eh şimdi bir de KURASCILAR çıktı, dört. Hattâ ÜÇÜNCÜ DÜNYACILARI veya üçüncü yolculara da beş diye bilirsiniz!

Ne istiyorlar? Son duruma bakılırsa ve çıkar kavgası yine renkli klişelerin ardında gizlenmeye devam ediyorsa da apa-

• İÇ OLAYLAR • DÜŞÜNCELER • İÇ OLAYLAR DÜŞÜNCELER • İÇ OLAYLAR •

Gazetemizin yazarı Sayın Kâmil Turan, Elâzığ'dan Milliyetçi Hareket Partisi listesinden işçi adayı olarak seçimlere katılmak tadır.

Muhitinde programlı ve azimli çalışmasıyla tanınan idealist arkadaşımız Kâmil Turan'a bu seçimlerde DEVLET başarılar diler.

Çık ortadadır. Parti yönetimini ele geçirerek kendi borularını daha doğrusu bağlı oldukları efendilerinin borularını ödtürmek isteyen bu gruplardan şüphesiz en güçlü görüneni de AY BARCILAR. Aren'in İstanbul'da ön seçimleri kaybetmesi bir yana, Rıza Kuas'ın da Genel Sekreterlikten istifası, ön seçimlerde ağaların aday oldukları iddiası yeni çekışmenin nedeni gibi gösterilmek isteniyor.

Kim galip gelir? Klâsik cevap «bilinmez» dir. Amma biz hiç olmazsa kimlerin bilebileceğini bilmekle yetinebiliriz: Has ta falan diyorlar ya MAO, bir. Hani emperyalist olmayıp da saldırgan olan BREJNEF, iki.

• Ateş'in Rus Olanı

Geçen hafta gazetemiz başkaya verildiği sıralarda Ankara'da bir basın toplantısı oldu. Toplantıyı yapanlar şu veya bu partinin temsilcileri değildi. Rus Deniz Ataşesi Albay Ugalkov'du. Sayın Ataşe toplantısına gerekçe olarak II. Dünya Harbinin başlamasının 30. yıldönümünü gösteriyor ve Türk Milliyetçilerince hiç de yadırganmayan sözler söylüyordu. «Emperyalist güçlere» karşı birleşmekten bahseden Ugalkov, oldukça geniş bir Rus donanmasının Akdeniz'de bulunduğunu teyit ediyordu. 6. Filo sahillerinin iddia ettikleri gerekçenin aynısının «sebeb-i hükmetleri» olduğunu yani bütün bu gemilerin gayesinin «dünya barışını korumak» gayesi ile Akdenizde bulunduğunu ifade ediyordu. Evet tıpkı Amerika'nın iddia ettiği gibi.

Bu arada Ataşe cidden enteresan coğrafi bilgiler veriyor; Akdenizin «havuz» ve Rusya'nın da bu havuza mensup olduğunu söylerken şöyle diyordu: «Akdeniz, Ege Denizi, Karadeniz büyük bir havuz teşkil etmektedir. Rusya, Karadenize kıyısı olan bir memleket. Ka-

Rus Ateşesi basın toplantısında.

radeniz de bu havuzun içinde yer aldığına göre, Rusya bir Akdeniz ülkesidir.»

Albay Ugalkov sorulan bir soru üzerine de maalesef yoldaş davrandığından yakınıyor, «Çin barış için büyük tehlike teşkil etmektedir» diyordu.

• Millî İrade ve Başbakan

Başbakan ve AP Genel Başkanı Süleyman Demirel, parti genel merkezinde gazetecilerle yaptığı görüşmede, bir gazetecinin «Ön seçime paranın tesir

ettiği söyleniyor ne dersiniz?» şeklindeki sorusuna verdiği cevapta bu gibi iddiaların seçime gölge düşürücü nitelikte olduğunu belirtmiş ve «Türk milletinin iradesi alım satım konusu olamaz. Şimdiye kadar olmamıştır da. Türkiye ulu orta söylenen her şeyin delillendirilmeden veya doğruluğuna ait kâfi derecede intibalar elde edilmeden mü talâa yürütmenin doğru olmadığına kaniim. Bu gibi iddialar Türk vatandaşının delege olarak veya seçmen olarak satılacağı bir hükme götürür. Bugüne kadar Türk vatandaşına böhutan edilmiş, iftiralarda bulunulmuştur. Vatandaşın hem rey ister-sin, hem de reyin alınıp satıl-

CANCANOĞLU

Bir İstanbul gazetesi Cancan'ın yakınının «bir numaralı dilci» ve «bir numaralı sosyalist» olduğunu yazdı.

Cancan'ı 1965 seçimlerinden tanıyoruz. Cancan'ın en yakını mı, yoksa bakanı mı olan Namzet, milletvekilliğine İstanbul'dan bağımsız adaylıktan tepetaklak olunca kontenjandan senatoya yumuşak iniş yapmıştı.

Namzet son iki yıldır konuşmaya — pardon kâğıttan okumağa — başladı. Hem «bu milletin sosyalistle komünisti karıştırdığı» yani karıştıracığı şekilde.

Fakat biz bu sesin «afedersiniz elindeki kağıdın» kendisinden değil «Bahçeliveler 44. sokak da bir ev» den çıktığını bildiğimiz için onun konuşmalarını ve konuşacaklarını yadırgamıyoruz. Vazifesidir, yapsın efendim. Karışanı mı var?

Yadırgadığımız şey Cancan'ın beş yıldır kırallar gibi yaşaması değil, sosyalist ve komünist teori de «beleş» yaşamının olmadığıdır. Bay Namzet'in boş zamanlarını Cancan'la doldurması bir iş gibi gelse de, Namzet Cancanla geçireceği vaktini Marks, Lenin, Mao Çe Tung, Ho Chi Minh'in kitapları ile daha zevkli geçirebilirdi!

Ve de Cancan'a harcanan paralarla, eğer sosyalizmde insan olmak varsa «birkaç talebenin okutulması» daha iyi olurdu. Üstelik okutulacak talebeler belki sosyalist de çıkabilirdi.

Anlaşılan «ulusal istemin, olağan yaşam kuralı» ile-rici Cancancı, devrimci Cancancı ve de bağımsız Cancancı olmayı gerektiriyor.

Dünya bu efendiler, dünya bu; «Doğal ve duygusal basınçlar, yasal kanılar, güvenlik istekleri ve örgütsel baskılar çok kez bu ilkel yolu tıkıyamıyor.»

Değil mi bay «bir numaralı dilci» ve bay «bir numaralı sosyalist.»

Ve de aç insanların çokluğundan bahsedilen Türkiye de «insan yerine it» besleyen sosyalistler.

MEHMET NEDİM

HİZMET YARIŞI

A.P. yöneticileri beyanatlar veriyor: Bu bir hizmet yarışıdır. Bu bir nöbet değiştirmedir. Bunları okuyunca insanın güleceği, hattâ öleceği geliyor.

Sevsinler sizin hizmet yarışınızı. Nöbet değiştirmenizi. Bu nasıl bir hizmet yarışıdır ki, adamlar, ekipler, gruplar bir birine kıyasıya öldüresiye saldırmışlardır.

A.P. li adaylar, aile mahremiyetlerini dahi pazar yerlerine, dökmüşlerdir. Milletvekillerinin dokunulmazlığı olduğu halde, birbirlerinin dokunulmadık yerini bırakmamışlar, yasak bölgelere dahi el uzatmışlar, dil uzatmışlardır. Para, tehdit, dalâvera, isnat, iftira hepsi hepsi yapılmış, böylece hem kendilerini deniz seviyesinden aşaya düşürmüşler, hem rakiplerini bu şekilde yıpratmışlardır. Tabii bunların hepsi vatan millet, Allah aşkına yapılmıştır. Vatana, millete hizmet yarışıdır bu.

Sayın adaylar, hizmet yarışı cazibesine kendilerini öylesine kaptırmışlardır içlerinde kozlarını seçimi idare eden partili arkadaşlarına, orduya eşya teslim eder gibi etmişlerdir. Doğrusu, bağlılık, itimat bu kadar olur! Tabii bu da bir hizmet yarışıdır. nöbet değiştirmedir. Şahıslar böyle

Gruplara gelince:

Yeminli, mason grubu sağcı geçinenleri, Atatürk düşmanlığı, gericilik, fanatizm, yobazlıkla itham ederken, sağcılar, diğerlerini dejenere, mason, dinsiz, imansız donsuzlukla kötümüşlerdir. Netice de, İstanbul, İzmir, Konya gibi büyük şehirlerde sağcı grup ağır basmış, Adapazarı, Antalya, Tokat gibi orta çapta şehirlerde küçük illerde, yeminliler listelerin başına oturmuşlardır. Sol gazeteler sağın ağır bastığını yazıyorlar ki, bu giriş doğru değildir. En azından mübalâğalıdır.

Kaldı ki, bu sağcıların lideri mesabesinde olan, gerçek sağcılarla ilgisi bulunmayan, sadece onun siyasî istismarcılığını yapanlarda, asıl Atatürkçü biziz, bizim başvekilimiz Demirel'le hiç bir ayrılığımız yoktur, gibi beyanatlar vermişlerdir.

Bunlar sağcı değil, yağcılardır. Bu da bir nöbet değiştirmedir. Atatürkçülüğü masonların elinden almışlardır.

Mason şovalye nişanıyla taltif edilen Süleyman Demirel'e de sadakatlarını her vesile ile beyan etmektedirler bu sağcılar.

Bu huluskârlık, dalkavukluk da tabii bir hizmet yarışıdır. Ha bakalım A.P. nin at meydanında ümmetcisi, milletsisi, Masonu, formasonu, hep birden hizmet yarışına girmişlerdir.

Atatürkçü de midesine indiren böylece daha çok irileşen bizim koca reis bu ağır gövdeyle yarış kazanacak mı, kazanamayacak mı? Yakında göreceğiz.

SERDENGEÇTİ

Dâva arkadaşımız İlyas ASLANTÜRK, MHP Adapazarı Milletvekili adayı oldu. ASLANTÜRK'e mücadelesinde başarılar dileriz.

İÇ OLAYLAR • DÜŞÜNCELER • İÇ OLAYLAR • DÜŞÜNCELER • İÇ OLAYLAR •

Kızıl Çin'in de «emperyalistçe» labileceğini söylersin. Bu Türk vatandaşının reyine tasalluttur. Vatandaş sizi seçmedi diye onu incitmeye hakkınız yoktur. Para aldıydı, para veriydi gibi iddialar Türk demokrasisine zarar getirir. Bu iddiaların hiçbir ağırlık taşımadığına inanıyorum. Eğer bu iddialar doğru kabul edilse o zaman Türk vatandaşı kendi kendini idare etmekten bıkmış neticesi çıkar.»

Önseçimlerle ilgili olarak bir gazetecinin sorusu ve Başbakan Süleyman Demirel'in verdiği cevap aynen yukarıya alınmıştır.

Demirel'in cevabı iyi tetkik edildiğinde görülecektir ki, gazetecinin sorusu ile yakından uzaktan hiçbir ilgisi yoktur. Ada ta yangından kaçan bir insanın psikolojisi içinde rastgele söylenmiş sözlerden ibarettir.

Bunları söyleyen sokaktaki bir insan olsa üzerinde durmaz geçerdik. Ancak bu sözler bir Başbakana aittir. Her gün radyo ve gazetelerde Türk milletinin türdüğünü iddia eden bir Başbakana aittir.

Millî irade ile bir avuç delegenin aynı şey olmadığını bilmek lazımdır. Ön seçimlerdeki iradenin adı ancak Delege iradesi» dir. İnsanların mevki ve para gibi imkânlar karşısında teris altına alılabileceklerini Başbakan çok iyi bilir. Locadan gekara talihini yendiğini ve O'nunurlu ufuklara doğru hızla gölen teamül gereğince paranın açmıyacağı kapı da yoktur.

Ön seçimler açık bir şekilde milletin gözü önünde yapılmıştır. Delegelere, lokanta, bar, saz, pavyon kapatan milletvekili adaylarından tutun da yüzbinlerce lira teklif edenler de olmuştur. Hiç kimse ön seçime katılan delegelerin tamamının vicdanlarını maddî imkânlar karşısında sattığını iddia edemez. Vicdanî kanaatlarını herşeyin üstünde tutan delegeler olabileceği gibi bu işi ticaret metali haline getiren (ahlâk buhranı geçiren Türkiye'mizde) delegelerin de bulunabileceği tabiidir.

Demirel'in gazetecinin sorusundan fazlaca alındığı ve âdeti suçluluk psikolojisine büründüğü gözden kaçmıyor. Bu psikolojiden kurtulmak için de yine Türk milletini ortaya atıyor. Kendisinin tarihini iyi bilmediği Türk milleti her türlü münakaşanın üstünde, her türlü değerlerin sahibi ve hâkimidir. Türk Devletinin en önemli kademesinde görev almış bir kimsenin çok dikkatli konuşması ve herkesin bildiği gerçekleri örtmeye kalkışmaktan kaçınması lâzımdır.

Ön seçim körpe Türk demokrasisini ve siyasî hayatımızı soysuzlaştıran bir sistemdir. Bu delegesi ile köylüsü ile işçisi ile milletimizin üzerinde ittifak ettiği bir husustur. Demokratik rejimi bu belâdan kurtarmak için bu seçim sisteminden vazgeçmek varken «Türk vatandaşı kendi kendini idare etmekten bıkmış neticesi çıkar» diyerek işi bu noktaya getirmek, Demirel'in ne bulunduğu mevki ne de Türk milletine duyulması lâzım

gelen asgari saygı ile bağdaşabilir.

AP Genel Başkanı Süleyman Demirel'in konuşmaları incelenildiğinde; Cumhuriyet tarihimiz

de, hiçbir esasa dayanmayan ve rastgele sözleri ve davranışları ile Türk milletini tanımayan ilk Başbakan olduğu hükmüne varılır.

Zafer yahut hiç

Selim SAMİ

2 Eylül 1969 tarihli Bizim Anadolu gazetesinin manşeti şöyle idi: «Milletin sevdiği adaylar liste başı — Demirel: Kırgınlıklar atılmalı, partinin başarısı için çalışılmalı. — (büyük puntolarla) Mukaddesat düşmanı yeminliler yenildi.. Sağ üst köşede de Sayın Dr. Saadetin Bilgiç'in çok sevimli bir resmi vardı. Gazete, «Yeminlilere karşı zafer kazanan Bilgiç, teşkilâta dün teşekkür etti.» haberini veriyordu. Haber metninde de Sayın Bilgiç'in adının yanına parantez içinde Koca Reis lakabı konulmuştu.

Koca Reis'lik Sayın Bilgiç'in eski günlerden kalma lakabıdır. Bir zamanlar Bilgiç, rahmetli Gümüşpala'nın sembolik başkanlığı esnasında, onun yardımcısı sıfatıyla, ölümünden sonra da doğrudan doğruya A. P. ni idare eden adamdı. A. P. onun elinde derlenip toparlanmış ve ciddi bir parti hüviyeti kazanmıştı. 1964 Kongresinde, parti içindeki milliyetçilerin kendisine Koca Reis dedikleri Bilgiç, Süleyman Demirel'in karşısında genel başkan adayı idi. Demirel'in masonluğunu biliyordu ve kongre üyelerine de duyurmuştu. Neticede bilindiği gibi kaybetti. Buna rağmen etrafında A. P. li milliyetçileri toplayarak gelecek kongrede partiye hâkim olacağı umuldu. Bu umut boşa çıktı. Hiç olmazsa, genel idare kurulunda ağırlığı olan bir grup teşkil etmeleri, bundan sonraki teselli umudu idi; o da yıkıldı. Bir kısım milliyetçiler A. P. den ayrıldı, bir kısmı kovuldu. Yine de daha bir süre Demirel'e karşı Bilgiç'in liderliğinde bir milliyetçi guruptan bahsedildi. Fakat gerek tarafların sözlü yalanlamaları, gerekse hiçbir teville imkân vermiyecek tarzda gelişen olaylarla Sayın Bilgiç'in Koca Reisliği de, AP de milliyetçilerin hakim duruma gelmeleri de, hattâ bu parti içinde sözü geçen bir grup teşkil edebilmeleri de suya düştü ve sadece geçmişe ait bir takım temenni ve hatıralar olarak kaldı.

Nihayet geçen günlerde A. P. li bir avuç milliyetçinin ön seçimleri kazanarak listeye girip girmeyecekleri tartışılır oldu. Ve iddia edildi ki, listeye bile girmeyecekler! Fakat girdiler. İstanbul listesinin ilk on beşi arasında Bilgiç, Bozbeyli, Darendelioğlu gibi birkaç milliyetçi isim girdi. Girmeyeceklerini iddia eden Aydın Yalçın ise kendisi giremedi: (Sonradan merkez adayı olarak Ankara listesine girmiştir.) İşte Bizim Anadolu gazetesinin Koca Reis çağrışmaları içinde, büyük zefer olarak haber verildiği de bu aday adaylığından adaylığa yükseliştir!

Nerden nereye? Sen kalk bir partinin genel başkanlığına oyn. Koca Reis ol. Sonra da listeye girebilmek senin için mesele olsun. Ve birkaç arkadaşınla birlikte listeye girebilmen zefer diye ilân edilsin! Koca Reis de, ne Adalet Partili olmaktan, ne de milliyetçilikten vazgeçebilen ötekiler de biliyorlar ki, zafer değil, hizmet var ortada. Gittikçe hem maddede hem mâna da küçülüyorlar; milliyetçi sıfatını taşıırken buna hakları olmadığı halde!..

Haberin verilisinde bile bir mağlubiyet ne kadar açık: Yeminlilerin yenilgisini bildiren manşetin üzerinde Demirel'in beyanatı verilme olmaz mıydı? Koca Reisi yenen, genel başkanlık iddiasını elinden alıp gurubunu darmadağın ederek, nihayet onu listeye girmek veya girmemek meselesiyle yüz yüze bırakan o değil midir?

Sonra, en büyük de olsa, Türkiye'nin bir tek vilayetinde birkaç milliyetçinin listeye girmesi zafer olur mu? O zaman Adapazarı'nda, Kayseri'de, Çanakkale'de Antalya'da Erzurum'da ve diğer yerlerde yas ilân etmek gerekecektir. Diyelim ki, bu da kendi çapında bir zaferdir. Fakat bu kadar küçük çapı içinde bile net değil ki, Aleyhinde günlerce geyriyat yapılan İ. Hakkı Tekinel'in de aynı listenin başlarında olduğunu gazetesinin görmemiş olmasına imkân var mı?

İşte bu, böyle bir zaferdir yahut hiç!

Türk milletini, kendi köküne, öz mânasına yabancı idarecilerden kurtararak lâıyk olduğu yüksek ve şerefli mevkiye ulaştırmak üzere iktidara talip olan Türk milliyetçiliği, bu şekilde gayri ciddi haber ve yayınlar ve küçük iddialarla yıpratılmaz.

Böyle yapanlar ya tavırlarını veyahut da milliyetçilik iddialarını yeniden gözden geçirmelidirler...

MHP'nin ADAYLARI

12 Ekim 1969 Seçimlerine Milliyetçi Hareket Partisi altmış ilde katılmaktadır. Bu illerdeki adaylar ve sıraları şöyledir:

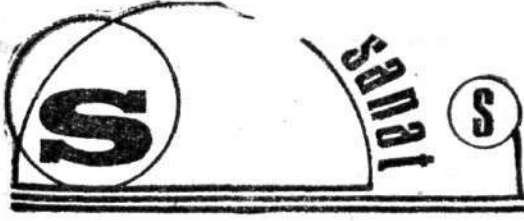
ADANA	
1 — Alparslan Türkeş	MHP Genel Başkanı
2 — Faruk Akkölâh	Tüccar - İlahiyet Fak. mezunu
3 — M. Ruhi Ünalır	Emekli Subay
4 — Mustafa Kocadurmuşoğlu	Vâiz
5 — Mustafa Telli	Avukat
6 — Sadettin Tokbey	Avukat
7 — Mustafa Tuncel	Avukat
8 — Hasan Hüseyin Çalhaoğlu	İktisatçı, Mali Müşavir
9 — Mahmut Özkan	Avukat
10 — Fehmi Küçük	Gazeteci
11 — İsmail Keskin	Sendikacı
12 — Ali Kaymak	Avukat
ADİYAMAN	Emekli Memur
1 — Abdullah Özdiçli	Müftü
2 — Sırrı Rıdvan Özdemir	Danıştayda Evrak Şefi
3 — Hasan İmamoğlu	Öğretmen
4 — Kemal Katircioğlu	Kitapçı
AFYON	
1 — Ahmet Faruk Tezcan	Tüccar
2 — İzzet Aydemir	İl Genel Meclis Üyesi - Tüccar
3 — Mustafa Asım Hakilcioğlu	Afyon Bel. Mec. Üyesi - Tüccar
4 — İhsan Deverken	Kabızmal - Müteahhit
5 — Osman Zeki Kayabaş	Eczacı
6 — İrfan Koşak	Ev kadını
7 — Hüseyin Delikanlı	İktisatçı
ANKARA	
1 — Mustafa Kemal Erkovan	MHP Genel Sek. - Avukat
2 — Yaşar Ayıkbiçgin	Sanayici
3 — Zeki Korucu	Sanayici
4 — Ali Kenan Parlar	Avrupa Milliyetçi Güç Birliği, Berlin Temsilcisi ve Türk Kültür Derneği Başkanı
5 — Rıza Üçler Sözen	Ankara Genel Meclis Üyesi
6 — Malik Cihat Yazar	Doktor
7 — Yavuz Sakarya	Ankara İl Gn. Mec. Ü. - Çiftçi
8 — İsmail Kucur	Kabızmal
9 — Selâhattin Yavrucu	Yüksek Mimar Mühendisi
10 — İbrahim Etem Silsübü	Tüccar
11 — M. Arif Ramazanoğlu	Yüksek Makine Mühendisi
12 — Kadri Kızay	Tüccar
13 — Ekrem Kolorkılıç	Emekli Öğretmen
14 — Mustafa Arafat	Tüccar
15 — Mustafa Asım Anadolu	Serbest
16 — Celâl Cerünoğlu	Adliye Bak. Eski Md. lerinden
17 — Sıtkı Kutluca	Esnaf
18 — Ahmet Gemalmaz	Tüccar
19 — Tahsin Salyaç	Emlâkçı - tüccar
20 — Muzafer Timurcan	Müteahhit
21 — Hamdi Akbaş	Tüccar
22 — Selâmi Çulha	Eski Şoförler Cemiyeti Başkanı
23 — Osman Sürmen	Fabrikatör
24 — Mustafa Gündüz	Öğretmen
AĞRI	
1 — Memduh Kılıç	Çiftçi - Tüccar
2 — Nusret Yıldırım	Tüccar
3 — Nidai Aydın	Memur
ANTALYA	
1 — Ali Okur	Avukat
2 — Celâl Can	Avukat
3 — Mehmet Yorgancıoğlu	Tüccar
4 — Sait Sacit Çoksu	Sigortacı
5 — Halil Rışvanoğlu	Avukat
6 — Hasan Altay	Avukat
7 — Enis Adnan Ataöver	Yüksek Gaz. Okulu Öğretmeni

Gazetelerde bir haber:

«Ön seçim sonunda, listedeki yerlerini beğenmeyen milletvekili adayları istifa ediyor. En çok istifa MHP den olmuştur.»

Haber doğru. MHP de 9 aday istifa etmiştir. Yalnız, küçük bir farkla; MHP milletvekili adayları, sıralarını beğenmedikleri için değil, sıralarını daha ehliyetli ülküdaşlarına bırakmak için istifa etmişlerdir. Yani, şahsî ihtiras yerine, dâva ihtirasiyle hareket etmişlerdir.

Şu bizim basın hep böyle önemsiz (!) hatalar yapar. Kusturmasına bakmamak lazımdır.

VE NİHAYET...

Oğuzata ALTAYLI

Türk sanat hayatı yüzelli yıldanberi batı sanatı ile bir kültür alış verişi içinde.

Her iki kutubun öze ait değerlerinin farkları, Türk Sanatının aleyhine telli etmiş ve onu bir soysuzlaşmaya itelemiştir. Bu arada Türk sanat dünyasının değerlerini öğrenmek lüzumunu görmeyen, kopyacılıkla, batının övgüsünü sanat kabul eden zihniyetin garip tutumu, sanatımıza korkunç bir damga vurmuştur: SOYSUZLUK. Bünyesine sapık ideolojileri de alan bu sıfat, Türk Sanatını kısa zamanda anarşinin haremî haline getirmiştir.

İşin başlangıcını milletimizin müsamahasına sığınan dönmelerin, döndürdüğü çarklarla sarsılan sosyal bünyenin zayıflaması neticesinde, batıya dönen Türk Alemine yapılan, askerî, siyasî, kültürel baskılarda aramak lazımdır.

Aradan birbuçuk asır geçtiği halde aleyhimize olan kuvvet dengesini bir türlü bozamamış durumdayız. Dış kuvvet-

ler, bizdeki anlayışın tersine, ilme, tekniğe ve sanata ait devrin en modern vasıtalarını birleştirmişler ve Türk Dünyasına karşı haçlı seferlerine başlamışlardır. Bu bakımdan günlük hayatla ilgili maddî kalkınmanın yanında, millet hayatının geleceğine ait manevî kalkınma da önemli bir yer tutmaktadır. Böyle bir kalkınmanın temeli ise kültür ve sanattır.

Bu güne kadar Türk siyasî hayatında söz sahibi olmuş partiler, manevî kalkınmanın millet hayatındaki yerini lâyık ile kavrayamamışlar veya ihmal etmişlerdir. Bu kayıtsızlık ki, Türk Sanatını içinde bu lunduğu anarşizme sürükleyen baş amil olmuştur.

Türk Sanatının geleceği ne olacak, soruları, sanat çevrelerine hâkim iken, tehlikeyi sezen ilk siyasî teşekkül MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ oldu. Ve artık Türk Sanatının öksüzlükten kurtarılacağını dost - düşman herkese duyurdu. Ne yazık ki, sayın Tarık Buğra hariç, tanıdığımız diğer milliyetçi kalemler bu hususta gerekli hassasiyeti göstermediler.

Bildiride genellikle Türk Sanatının ana meselelerine iniliyor. Kanunlarla, sosyal güvenlik tedbirleriyle, büyük yatırımlarla, Türk Sanat hayatı, amatör ve profesyonel sanatçıları korunuyor ve kalındırılıyor.

Milliyetçi Hareket Partisi, Türk Sanatının ve kültürünün millet hayatına uygulanmasını, milletlerarası bir itibara kavuşturulmasını temin maksadı ile bir KÜLTÜR BAKANLIĞI kurulması fikrini ileri sürüyor. Yapıcı, teşvik edici, geliştirici devlet anlayışına paralel olarak, bir takım ekonomik, teknik ve kültürel tedbirlere başvuruyor.

Eğitim alanında kullanılacak filmleri DEVLET FİLM ENDÜSTRİSİ temin diyor.

DEVLET SİNEMA OKULU ve TÜRK MÜSİKİSİ KONSERVATUARİ açılıyor.

Mevcut ortama göre gerçekten büyük iddialar bunlar.

Bu gün («Millî» nin hakkını veremiyen) Eğitim Bakanlığı, Türk Sanat ve kültür hayatını organize etmekten, gelecekteki hayata hızlandırmaktan uzak bir anlayış ve tutum içerisinde. Bu bakımdan kurulacak Kültür Bakanlığının önemi çok büyüktür. Ve ancak Türkün manevî dünyasına ait değerlerin, folklorümüzün yeni ve güçlü organizasyonu bu şekilde sağlanacaktır. Aynı zamanda Eğitim Bakanlığının da yükü hafifliyecektir. Bu iddialar gerçekleştiği takdirde Haçlı ve Kızıl Kültür Emperyalizmine karşı bir güç birliği yapmamız mümkün olacak, geleceğin Türk sanatçıları kendi değerleriyle yetiştirme imkânlarını bulacaklardır. Böylece sanatımıza Türklük damgası vurulacak, Türklüğün kararar istikbalı aydınlığa kavuşacaktır.

Frank K. Britton bakın ne diyor «Perde ve sahne sanatçılarına vatan ve millet sevgisi açılıyormuş iseniz geleceğiniz karanlıktır.» Bu söz belki biraz eksik ama, sanatçının millet hayatındaki yerini ifade etmesi bakımından çok doğrudur. Unutulmamalıdır ki, kızıl emperyalizm Orta - Avrupa ülkelerine tiyatrolar yoluyla girmiştir.

Türk milletine inanan insanların en kısa zamanda bu dava etrafında birleşmeleri, sanatın yapıcı, itici ve birleştirici gücünü millet hayatına uygulamaları ve çekirdek kadroyu kurmaları gerekiyor. Daha doğrusu kurmamız gerekiyor.

Millet hayatımızın geleceğini ancak Türk Sanatına, sanatçılarına vereceğimiz imkân ve değerler nisbetinde garanti altına alabiliriz.

Öyle ümit ediyoruz ki, Milliyetçi Hareket Partisi'nin bu vatanperver seslenişine Türk sanatçıları ve sanatseverleri kulaklarını tıkamıyacaklardır.

SERDAR

MOTOR YENİLEME VE ZİRAAT ALETLERİ ATELYESİ

Yaşar Ayık BİLGİN

Sedat ÖZAKSAKAL

Krank taşlama, Silindir rektifiyesi, Ana ve kol yatak tornaları, Her marka yeni bronz ve metal yatak, Bütün marka motor gömlekleri yapılması, Silindir ve Kapak satıh taşlamaları, Süpape yuva, süpape taşlamaları, Her çeşit torna işleri, Krank doğrultma ve pres işleri, Her marka motor yenileme, Özel cihazlarla krank ve silindir gömleklerinin birinel sertliklerinin ölçülmesi.

Telefon : 11 44 42 - 11 39 89

Adres : İskitler Cad. No. 10 Et - Balık Kurumu kavşağı, TPO Benzin İstasyonu yanı.

Ticaret Sicili : 11146

CİNNET RÜZGÂRI

Dündar TAŞER

Alfonse Daudet'in bir hikâyesi vardır «M. Seguin'in Keçisi». Bütün bakım ve sevgiye rağmen, keçiler dağlara bakıp bakıp melerler ve birgün ağıldan kaçıp dağa çıkarlar ve kurtlara yem olurlar.

Bizim Osmanlı Devletine dahil olanlar bu keçilere benzediler. Milyonlarca kilometre karelik bir ülkede bir sürü kavim, bir sürü dil, bir sürü din mensubu kendi özel şartlarına tâbi her çeşit tecavüzden masun mutlak bir emniyet, adalet ve hürriyet içinde yaşıyordu. Eflâk ve Buğdan da prens rumlara tahsis edilmisti (Suçi, Ipsilanti, Mavrokarda'da) Aileleri bu makamları ve Divan-ı Humayun tercümanlıklarını ellerinde tutardı. Osmanlı hariciyesinde Müsürüş Paşa, Alfred Rüstem Bey gibi hristiyanlar büyükelçiliğe kadar yükselebilir, Ar-tin Paşa Maliye Vekili olur. Müslüman teba için hiçbir makam memnun değildi. Cezayir'den Kafkas'a, Belgrad'dan Yemen'e kadar bir ülkede tek kanun, tek vergi, tek pasaportla yaşanırdı birbirini tamamlayan, gelişme ve yücelme için bütün imkânların sağlandığı Osmanlı Nizamı yürürdü. 19. Asırda Lord Redcliffe'in tavsiyesi gizli polis kurmak için yapılan teşebbüs başa çıkmıştı. Çünkü, hiçbir Türk başkasını hristiyan da olsa gözetleyip jurnal etmeye razı olmamış, teşkilâtın başına geçecek adam bulunamamıştı. Şahsi hürriyet mutlak idi. Bu mutlak hürriyet devletin lütfu değil, Türk milletinin imânının icabı idi. Padişahlıktan başka her hizmet herkese açıktı. Sonra bir rüzgâr esti, hürriyet istendi. Rumlar, Sırlar, Bulgarlar, Rumenler bu hür ülkede hürriyet aradılar. Varlığı mutlak olduğu için bilinmeyen hürriyetin yokluğundan şikâyet ettiler. Dövüşüler, vuruştular devletçikler oldular. Amma yine yabancı krallar emrine girdiler. Yunanistan Alman soylu bir İngiliz'i Bulgarlar bir başka Almanı, Rumenler bir başka Almanı kral edindiler. O günden beri de Alman çizmesinden Rus pençesine kadar görmedikleri tazyik kalmadı.

Ya müslüman teba. Mekke Şerifleri Ayanda âza olur. Arabistan'da emirlik eder, çöl şeyhleri meşlâhlarında birinci sınıf nişanlarla gezerdi. Kürtler, Arnavutlar, Çerkesler müşir, vali, nazir olarak devletin en yüksek makamlarını doldurur, bir Trablus'lu zabıt Konyalı-lardan kurulmuş bir tabura yadırganmadan kumanda ederdi. Sonra Serif kral olmaya heveslendi, Peygamber'in torunu Şeriflikten daha kudretli olmayan bir taht için Halifeye karşı İngilizlere hizmet arzında bulundu. Irak'ın, Suriye'nin, Lübnan'ın okumuşları, alafrangalık olsun diye cemiyetler kurdular. Sultanın «necip» tebalası Osmanlı Devleti'nin eşit vatandaşları İngilizin, Fransızın ikinci sınıf müstemleke mahlûku haline geldi.

Ya Kürt Teali Cemiyeti'ne, Çerkes Teavün Cemiyetine ne demeli. Ne istiyorlardı acaba? Padişahların karısı Çerkes, Kürtlerin beyleri aşiret alaylarında subaydı. Neyi elde etmek için birleşip baş kaldırıyorlardı? Hangi tealiden mahrum, hangi muavenete muhtaç idiler?

Ya bizim Atlılar, Jeun Turcs v.s. hürriyetçilere şaşmaz mısınız? Sultan Hamid'e attığı bombayı isabet ettiremeyen Ermeni komiteçisine «Şanlı Avcı» diyen şair, hürriyet, hürriyet diye Avrupa'ya kaçan vali, paşalar, mutasarrıf beyler, kime, ne için, ne hürriyeti istiyorlardı? Ferdî hürriyet zaten vardı. Siyasî hürriyet devleti batırırdı. Senyörlerine baş kaldıran batılı «Serf'lere» özenmenin manâsı var mı idi?

Evet, yüz seneden beri Türkiye'de bir cennet rüzgârı esmekte, bir gaflet fırtınası kopmaktadır. Halâ da durulmuş değildir.

Sovyet ajanları, Mao hayranları, Batı mukallidleri, türemiş profesörden talebeye, memurdan satıcıya kadar yeni bir buhrana sürüklenmiştir. Kürtçülük - komünizmi, komünizm de Kürtçülüğü istismar ederek Türkiye için yeni felâketler, etnik gruplar için de yeni esaretler peşinde koşmaktadır. Yemenden Belgrad'a, Bağdat'tan Bükreş'e, kadar hiç bir yeri mantık ve müzakere ile terketmedik. Kurduğumuz nizamı nutuklarla bozduk. Bu vatani da bir kaç nazariyecinin safasasına, bir kaç hainin fesadına, bir kaç ahmağın gafletine kurban etmiyeceğiz.

Ne hürriyet, ne demokrasi, ne insan hakları hiç bir şey, hiç bir şey ülke bütünlüğünden daha aziz, istiklâlden daha değerli değildir. Türk milletinin mukaddesatı için hiç bir zaman saklamadığı gücü, kanıdır.

Gafiller uyanmalı, hainler mukadder silleyi göze almalıdırlar. Osmanlıdan kopanların hepsi pişman ve perişandır. Yeni nedametlere fırsat vermemek Türk milletinin vazifesidir. Vazife uğruna canvermek milletimiz itiyadıdır.

ÇARE

Süleyman Hayri BOLAY

«Bir gün gelecektir ki, Allah'a imân yeniden eğitime esas olacaktır.»
RSTER

Akif,

«Burnumuzdan tuttu düşman biz boğaz kaydındayız,

Bir bakın halâ mı halâ ihtiras ardındayız.» diyor. Acaba düşman bu kadar bize yaklaşmışken bizi, kışkacına alıp boğmağa çalışan daha doğrusu mahvımıza sebep olacak bu ihtiraslar nelerdir? Bunlar, dinmek ve doymak bilmeyen arzular, kinler, daimi bir menfaat bataklığından gıdalanmak isteyen ölçsüz isteklerdir.

Hepimizde az çok bulunan nefsin talepleri ile menfaat kayguları ve bunların çeşitli şekillerde tatminsizliğe uğramasından doğan hislerdir. Bunların şiddeti ve dozu insanına göre, daha doğrusu insanın aldığı terbiyeye ve sahip olduğu imâna, bunlardan edindiği irade kuvvetine göre değişir.

Acaba sinsi sinsi ferdi ve içtimai felâketimizi hazırlayan ve girdabında hayat - memat savaşı yaptığımız bu ihtiraslardan kurtulmamız mümkün müdür? Mümkünse nasıldır?

Şurası muhakkak ki, insan denilen şu esrarengiz mahlûk, diğer mahlûklardan farklı olarak, daima kendisini aşmak, hudutlarından çok daha ötelere taşmak ve ebediyete kavuşmak, ebedî olarak yaşamak ister. Bu istek insanda az veya çok özlem şeklini almıştır. Onu diğer varlıklardan ayıran hususiyetlerden birisi de sezdiği tekâmülü, özlediği mükemmelliği bizzat kendisinin realize edebilme kabiliyetidir. Sonra insanî varlık sadece tabii bir varlık değildir; bu da bir hakikat. Şayet insan sadece yaratılıştan getirdiği kuvvetlerle mücehhez kalsaydı, elbetteki her şeyden önce hayvan seviyesinden yükselemez ve hedef edindiği ulvî gayelere ulaşamazdı. Hakikat şu ki, insandaki bu maddî - tabii kuvvetlere, tabiatı sonsuzca aşan her şeyin yaratıcısı yüce Allah'ın kudreti ve yardımı daima ilâve olunmaktadır. İşte insan bu yüce yardım ve destek sayesinde ki, kendisini aşabilmektedir. İnsandaki kendini aşma cehdi ve gayreti, Allah yolunda ve O'nun rızası için çalışma ideali dinin esasını teşkil eder. Bunun da yolu nefis terbiyesi, ruh eğitimi ve fedakârlığın geliştirilmesi dir. Buna ulaşabilmek için de bazı vasıtalar konulmuştur. Buna karşılık ilim tabiatı dayanır. Bu sebeple o tabiatı ve ona dayanan idealine dönüktür. Yalnız ilmin idealleri yegâne ve üstün ideal olarak gösterilirse, o zaman durum değişir ve ilim bizzatide ideal olur. Halbuki onun bilgi vasıtaları mahduttur. İlim her ne kadar alemin ve insanın esrarını çözmekle görevli ise de bu mahdut vasıtalarıyla el de edeceği bilgiler duyuların ve aletlerin sınırından öteye geçemez. Bunun için insan ruhuna dair kesin bir şey söyleyememiştir. Çünkü ruh ne deney tüpüne girer, ne de teleskopun görüş sahasına. Burada şu noktayı tebaruz ettirmek istiyorum ilim bir araştırma ve metod tarzı olarak baş tacımızdır. Biz, ilmin bütün neticelerine mutlak hakikat gözü ile bakılıp putlaştırılmasına ve maneviyatı inkâr için vasıta yapılmasına karşıyız. Bu sebeple, ilmin bizzat ideal olması, ilmin her sözünü mutlak hakikat saymak gibi çok yanlış bir yola sürükler; bütün manevî değerlerin inkârına götürebilir. Dünyanın neresinde olursa olsun, bugünkü teknikci zihniyete bel bağlayanlar, gönül verenler ve makina medeniyetinin gözlerini kamaştırdığı insanlar, böyle zavalı bir durumdadırlar. Bilhassa teknik ve

sanayice geri kalmış ülkelerde bu kaba maddeci anlayış büyük bir aşağılık kompleksine sebep olur. İlimin her sözü putlaştırılır. İlme dayanarak bir yandan insan, hayvan derekesine indirilir, öbür yandan da insan manen hiçe sayılarak madde gibi muamele görür, cemiyeti ayakta tutan ahlâk ve fazilet, adet ve an'aneler, ideal ve inanışlar mazinin kokmuş artıkları olarak mütalâa edilir. Alabildiğine bir çıkarıcılık, zevkcilik, eyyamcılık cemiyeti istilâ eder. Neticede günümüz Türkiye'sinde görüldüğü gibi şuursuz «AVRUPALILAŞMA»nın meyvelei derilmeye başlanır. Bu sebeple ilim ve din atbaşı yürütülmelidir.

İşte bugün ülkemizde görülen ahlâk ve ideal buhranının ideal yetmezliğinin kaynakları ta oralara dayanmaktadır. Bu da kendi dinî ve millî idealimizi tarihimizi ve milletimizi küçümseyip kendimizi de küçültmemizin neticesidir. Türkiye gerçekten bir ideal yetmezliği içindedir. Garbın makina ve ilim üstünlüğü karşısında yüzelli yıldır kapıldığı küçüklük, toplumumuzu çeşitli badirelere yuvarlamış ve nihayet iffetini çeşitli festivallerde açık artırma derekesine düşürmüş, Mao, Ho, Çe, Antonüs, Kloptra özentisi içinde bulunan gençler yetişmesine sebep olmuştur. Ülkede disiplin, iteat, saygı diye bir şey kalmamış, bunlar yerini zorbalık, ve anarşiye terketmiştir. İçtimai duyguların ve endişelerin bu badirede fertlere hâkim olması gerekirken «gemi-sini kurtaran kaptan» bencilliği ayyuka çıkmış, egoizm bütün kişileri sarmıştır. Bütün bunların da doğru dürüst bir care-si bulunamamıştır.

İnsanın kendini aşması, ideallerine kavuşması, her şeyden önce hareket haline gelmiş köklü ve derin bir imân ile mümkündür.

Çünkü böyle bir imân, hareketi ve ideali ilâhî kaynaktan daima besler ve tükenmez bir kuvvet verir. Halbuki bu imânın zayıfladığı yerlerde itaat ve disiplin de çok zayıflar. Çünkü Allah'a itaatı, ibadeti öğrenememiş ve benimseyememiş kimselerden her şey beklenir. «Kork, Allah'tan korkmaktan!» atasözü boşuna söylenmemiştir. Bugün bu ülkede itaat zayıflamışsa bunun sebebi eğitim sisteminin bozuk olmasındadır. Bilhassa elli yıldır tamamen maddeci aktarma bir eğitim politikası güdülmüştür. Eğitim, bugün Avrupada olduğu kadarıyla dahi, kaynağını, kuvvetini imândan alama maktâ ve gıdalanamamaktadır. Halbuki meselâ Victor Hugo «Bir okul açan bir hapisane kapatır» diyordu. Biz ne yapıyoruz? Her gün çeşit çeşit okul açıldığı halde hapisane kapatmaktan vazgeçtik, yeni hapisaneler yapıyoruz.

Diğer taraftan gerek şahsî gerekse içtimai hayatın ancak disiplin ile mümkün olduğu da bir gerçektir. Zorlamadan, gönül rızasıyla, içten gelerek temin edilecek bir itaat ve disiplin ancak dine ve imana dayanmak zorundadır. Bunu da bilhassa şuurla yapılan ibadetin hasıl ettiği nefis terbiyesi gerçekleştirir. Böyle olduğu takdirde fertler şahsî kaprislerinden kin, haset ve iç bunalımı gibi daha çok ruhî tatminsizliklerin doğurduğu kötü halere yakalanmaktan kurtarılmış olur.

İmân insana, ruhun tekâmülüne, ancak bedenî emri altına almakla ulaşabileceğini, içgüdülerin, aşağı alemdeki et ve madde kanunlarının baskısından, esaretinden sıyrılma zaruretinin, bir hakikat olarak öğretilmedikçe, topyekûn kurtuluş her zaman bir hasret halinde kalmaya mahkûmdur.

(Devamı 10. sayfada)